

OLIMPIADA INTERNAȚIONALĂ DE LECTURĂ
7 septembrie 2017
Nivelul 2 – clasele a VII-a și a VIII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

ABSOLUT TOT

de Nicola Yoon

Camera cu soare e camera mea preferată din casă. E făcută aproape toată din sticlă – acoperiș de sticlă și ferestre din sticlă mari de la podea la tavan, care dau în peluza perfect întreținută din spatele casei.

Decorul camerei e ca un platou de filmare al unei păduri tropicale. E plin de plante tropicale false, luxuriante, care arată realist. Bananieri și cocotieri încărcăți de fructe de plastic și plante de hibiscus cu flori false sunt împrăștiate peste tot. Există până și un șuvoi de apă care susură șerpuind prin cameră, dar pești nu există – cel puțin nu pești adevărați. Mobila e din răchită vopsită în alb și scorjtită, arătând că a stat mult în soare. Pentru că se vrea o pădure tropicală, mama ține o aerotermă care merge în permanență și o briză ușor prea caldă umple camera.

De obicei ador camera asta, pentru că pot să-mi imaginez că sticla a căzut și sunt Afară. Câteodată mă simt ca un pește într-un acvariu.

Când ajung în cameră, Olly a reușit să urce până la jumătatea peretelui din pietre, fixându-și mâinile și picioarele în scobituri. Când intru, pipăie o frunză mare de bananier între degete.

— Nu e adevărat, zice.

— Nu e adevărat, zic în același timp.

Dă drumul crengii, dar rămâne unde e pe perete. Pentru el, cățărutul e ca mersul pentru noi, restul oamenilor.

— Ai de gând să rămâi acolo? îl întreb, pentru că nu știu ce altceva să zic.

— Ar fi o posibilitate, Maddy. Carla mi-a zis că trebuie să stau cât mai departe posibil de tine, și nu pare genul de doamnă pe care vrei s-o enervezi.

— Poți să cobori, îi zic. Carla nu e așa de înspăimântătoare cum pare.

— OK.

Alunecă fără niciun efort până pe podea. Își bagă mâinile în buzunare, își încrucișează picioarele la nivelul gleznelor și se sprijină pe perete. Nu cred că l-am văzut vreodată stând așa nemișcat. Cred că încearcă să nu mă bage în sperieți.

— Poate că ar trebui să intri, îmi spune el.

Atunci realizez că am rămas în pragul ușii, cu mâna pe clanță. Închid ușa fără să-mi iau ochii de la el. Și privirea lui îmi urmărește toate mișcărilor.

După toate conversațiile de pe chat am crezut că-l cunosc, dar acum, când stă în fața mea, nu mai sunt deloc sigură. E mai înalt decât credeam [...]. Are brațe subțiri, ca sculptate, iar bicepsii îi umplu mânecile tricoului negru. Pielea lui bronzată e de un măsliniu auriu. Ar fi plăcut să-l ating.

— Ești diferit față de cum mă așteptam să fii, mă trezesc zicând.

Rânjește și o gropiță i se formează chiar sub ochiul drept.

— Știi. Mai sexy, nu? E OK, poți s-o spui.

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Cum te descurci să cari mereu după tine ditamai siguranța de sine?

— Datorită mușchilor, mi-o trânteste, încordându-și bicepsii și ridicând dintr-o sprânceană într-un mod amuzant.

Mi se mai duc din emoții, dar se întorc imediat când mă privește cum râd, fără să spună nimic timp de câteva secunde prea lungi.

— Chiar ai părul foarte lung, zice. Și n-ai zis niciodată că ai pistrui.

— Trebuia?

— Pistruii s-ar putea să fie o problemă.

Zâmbește și gropița apare din nou. Drăguț.

Mă duc spre canapea și mă așez. Se sprijină de peretele de piatră, în cealaltă parte a camerei.

— Sunt blestemul existenței mele, zic, referindu-mă la pistrui.

— Asta e un lucru tâmpit de zis, bineînțeles, blestemul existenței mele fiind că sunt bolnavă și nu pot să ies din casă. Ne dăm seama amândoi în același timp de lucrul ăsta și ne punem din nou pe râs.

— Ești amuzantă, zice el după ce râsetele se potolesc.

Zâmbesc. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la o fată amuzantă, dar mă bucur că el mă consideră așa.

Sunt câteva clipe stânjenitoare între noi, neștiind ce să mai zicem. Tăcerea ar fi mult mai puțin vizibilă pe chat. Am putea să dăm vina pe tot felul de distrageri. Dar acum, în viața reală, e de parcă avem amândoi niște bule cu gânduri goale deasupra capetelor. De fapt, a mea nu e chiar goală, dar nu pot să-i spun ce ochi frumoși are. Sunt de culoarea oceanului Atlantic, exact cum a spus. E ciudat, pentru că știam acest lucru, normal. Dar diferența dintre a ști și a-i vedea în realitate e ca diferența dintre a visa că zbori și a zbura.

— Asta-i o cameră foarte trăsniță, spune el, uitându-se în jur.

— Da. Mama a construit-o așa ca să mă simt ca și cum aș fi afară.

— Și funcționează?

— De cele mai multe ori, da. Am o imaginație excelentă.

— Chiar ești de poveste. *Prințesa Madeline și Castelul de Sticlă*.

Tace din nou, de parcă încearcă să mă pregătească pentru ceva.

— Poți să mă întrebi, îi zic.

Are un elastic de cauciuc negru în jurul încheieturii mâinii; trage de câteva ori de el înainte de a continua:

— De cât timp ești bolnavă?

— Dintotdeauna.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai ieși afară?

— Mi-ar exploda capul. Sau plămâni. Sau inima.

— Cum poți să glumești...?

Ridic din umeri.

— Cum pot să nu glumesc? În plus, încerc să nu-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

— Ești ca un maestru zen. Ar trebui să predai un curs.

— Ia mult timp până se învață, spun, zâmbindu-i la rândul meu.

Se ghemuiește, apoi se așază pe podea, cu spatele la perete, antebrațele sprijinite de genunchi. Chiar dacă stă nemișcat, simt o nevoie de a se mișca venind dinspre el. Băiatul ăsta este energie cinetică.

— Unde vrei cel mai mult să mergi? mă întrebă.

— În afară de cosmos?

— Da, Maddy, în afară de cosmos.

— Îmi place cum spune „Maddy”, de parcă îmi spune așa de o viață întreagă.

— Pe plajă. La ocean.

— Vrei să ți-l descriu eu?

Aprob din cap cu mai multă putere decât m-aș fi așteptat să o fac. Inima începe să-mi gonească, ca și cum aș face ceva interzis.

— Am văzut poze și filmulețe, dar cum e de fapt să fii în apă? E ca și cum ai face baie într-o cadă gigantică?

— Cam așa ceva, spune rar, gândindu-se. Nu, retractez. Să faci baie e relaxant. Să fii în ocean e înspăimântător. E ud și rece, și sărat, și mortal.

Nu mă așteptam la asta.

— Urăști oceanul?

Zâmbește acum, intrând mai bine în subiect.

— Nu-l urăsc. Îl respect, continuă ridicând un singur deget. Respect. E realizarea supremă a Mamei Natură – e copleșitor, frumos, impasibil, ucigător. Gândește-te: cu toată apa aia și tot poți să mori de sete. Și tot rolul valurilor este să-și tragă pământul de sub picioare ca să te îneci mai repede. Oceanul te-ar înghiți întreg și te-ar da afară cu un râgâit fără să știe măcar că ai fost acolo.

— Dumnezeule, ți-e frică de el!

— Nici măcar n-am ajuns la imenșii rechini albi sau la crocodilii de apă sărată.

— OK, OK, zic râzând și făcându-i semn din mâini să se oprească.

— Nu e nimic de râs, continuă el cu o falsă seriozitate. Oceanul te va omorî, mai spune și-mi face cu ochiul. Se pare că Mama Natură e o mamă groaznică.

Sunt prea ocupată să râd ca să mai pot zice ceva.

— Așa, și ce mai vrei să știi?

— După toată treaba asta? Nimic!

— Ei, haide. Sunt un izvor de cunoaștere.

— OK, arată-mi una dintre schemele tale.

Cât ai clipi e în picioare și începe să evalueze camera cu un ochi critic.

— Nu e suficient loc aici. Hai să ieșim să... se oprește în mijlocul propoziției. Rahat, Maddy, îmi pare rău.

— Stop, îi zic.

Mă ridic în picioare și îi fac un semn din mână să se oprească.

— Nu mă compătimi.

O spun pe un ton aspru, dar e ceva foarte important. Nu aș putea suporta mila venind din partea lui.

Trage de elasticul de cauciuc, îl înnoadă o dată, apoi îi dă drumul.

— Aș putea să stau într-o mână.

Se îndepărtează de perete și se lasă pur și simplu să alunece cu capul în jos, sprijinindu-se în mâini. E o mișcare atât de grațioasă și lipsită de efort, încât mă cuprinde pe moment invidia. Cum o fi să ai atâta încredere în corpul tău și în ce poate face el?

— E grozav, șoptesc eu.

— Nu suntem în biserică, îmi strigă șoptit înapoi, cu vocea ușor gătită de la statul cu capul în jos.

— Nu știu, simt nevoia să fiu silențioasă, îi răspund.

Nu îmi răspunde. În loc de asta, închide ochii și-și ridică încet mâna stângă de la podea, ținând-o în aer. Stă aproape perfect nemișcat. Clipocitul apei și respirația lui ușor îngreunată sunt singurele sunete din cameră. Tricoul îi atârână și îi văd mușchii încordați de pe abdomen. Pielea are și aici același bronz cald, auriu. Mă uit în altă parte.

— OK, poți să te oprești acum, zic.

E din nou în picioare înainte să apuc să clipesc.

— Ce altceva mai știi să faci?

Își freacă mâinile și îmi zâmbește larg.

După un salt peste cap înapoi e din nou jos lângă perete, sprijinindu-se de el și închizându-și ochii.

— Așa, de ce mai întâi în cosmos? mă întrebă.

Ridic din umeri.

— Vreau să văd lumea, cred.

— Nu e ce înțeleg majoritatea oamenilor prin asta, îmi răspunde el zâmbind.

Dau din cap și închid ochii, la rândul meu.

— Tu te simți vreodată... încep eu, dar apoi ușa se deschide și Carla dă buzna înăuntru ca să-l scoată afară pe Olly.

— Nu v-ați atins, nu? întrebă ea cu mâinile în șolduri.

Deschidem amândoi ochii și ne uităm unul la altul. Brusc, sunt hiperconștientă de corpul lui și de al meu.

— N-a avut loc nicio atingere, confirmă Olly fără să-și mute privirea de pe mine.

Ceva din tonul lui mă face să roșesc tare și un val de căldură îmi traversează fața și pieptul.

Combustia spontană există. Sunt sigură de asta.

Traducere din limba engleză de Roxana Coțovanu

A. (4 puncte: 1 punct pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Camera cu soare:

- a. este alcătuită numai din sticlă.
- b. este lipsită de ferestre.
- c. este plină de plante artificiale.
- d. este un platou de filmare.

2. Ochii lui Olly sunt:

- a. albaştri.
- b. căprui.
- c. negri.
- d. roșii.

3. Din punctul de vedere al lui Olly, oceanul este:

- a. ca o cadă gigantică.
- b. realizarea supremă a naturii.
- c. un spațiu relaxant.
- d. un izvor de cunoaștere.

4. Maddy stă în casă, deoarece:

- a. este bolnavă.
- b. este pedepsită.
- c. este plictisită.
- d. este tristă.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea din text a următoarelor idei, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

- 1. Maddy cere să nu fie compătimită.
- 2. Maddy constată că Olly e diferit față de felul în care și-l imagina.
- 3. Maddy închide ochii.
- 4. Maddy închide ușa camerei.
- 5. Maddy mărturisește că ar vrea să meargă pe plajă.
- 6. Maddy recunoaște că frunza de bananier este artificială.
- 7. Maddy se așază pe canapea.
- 8. Maddy vrea să vadă una dintre schemele lui Olly.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare dintre cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, prin enunțuri, la fiecare dintre următoarele cerințe:

- 1. Menționează două trăsături fizice ale lui Olly, remarcate de Maddy.
- 2. Precizează rolul aerotermei din camera cu soare.
- 3. Explică motivul pentru care Olly afirmă că Maddy este „ca un maestru zen”.
- 4. Prezintă semnificația paragrafului final: „Combustia spontană există. Sunt sigură de asta.”

D. (10 puncte)

Redactează un text de cel mult 15 rânduri care să reprezinte continuarea replicii lui Maddy: „Tu te simți vreodată...”. Vei avea în vedere contextul în care are loc această intervenție și stilul personajului.

CUM SĂ FOLOSEȘTI HASHTAGURILE: 5 SFATURI UTILE ÎNCÂT SĂ NU TE FACI DE RUȘINE
de Călin Biriș

(text adaptat)

Am scris acest articol pentru că mi-ar plăcea să văd mai multe postări cu hashtaguri relevante și mai puține mesaje cu diez (#) înaintea tuturor cuvintelor dintr-o propoziție.

La ce se folosesc hashtagurile?

Un hashtag are un singur rol: să grupeze toate mesajele cu un anumit subiect într-o singură căutare, asemenea unei categorii de blog.

Practic, se creează o categorie a cuvântului din #hashtag. Astfel, dacă te interesează să urmărești pe Facebook postările în care se scriu despre *Untold Festival* sau despre campania *Open Your City* dă click pe hashtag atunci când vezi un mesaj care conține #UntoldFestival sau #OpenYourCity și îți se va deschide o căutare creată automat de către Facebook, unde vei găsi postările și altor persoane care au folosit acel hashtag în mesajele lor. Evident, îl poți căuta direct și în câmpul de căutare Facebook. Vei obține același lucru. [...]

Sfaturi despre folosirea hashtagurilor

1. În postările tale de pe rețelele sociale (Facebook, Instagram, Google+, Twitter etc.) folosește doar hashtaguri care definesc categoria sau categoriile din care face parte postarea ta. Cuvintele de legătură #și #în #la etc. nu definesc categorii și nici nu au căutări relevante în care ai vrea să-ți încadrezi postările, deci nu mai pune diez în fața lor.

2. Folosește doar hashtaguri relevante. Dacă mergi la mall și îți faci un selfie în cabina de probă (ni se întâmplă tuturor), nu folosi hashtaguri de tipul #OpenYourCity sau #UntoldFestival pentru că n-au legătură cu subiectul. În schimb, poți folosi hashtagul #Selfie.

3. Folosește maxim 3 hashtaguri în postări... sunt suficiente pentru a defini un mesaj/o imagine/un articol. [...]

4. Înainte să folosești un hashtag, verifică ce s-a mai postat în legătură cu acesta. [...]

Textul original a părut pe blogul calinbiris.ro.

A. (10 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre următoarele cerințe, prin valorificarea textului citat:

1. Precizează un motiv pentru care Călin Biriș mărturisește că a scris acest articol.
2. Formulează o definiție a hashtagului, valorificând doar informațiile din text.
3. Menționează numele a două rețele sociale la care se face referire în textul dat.
4. Explică scrierea unor secvențe din text cu litere îngroșate.
5. Prezintă motivul pentru care se recomandă evitarea prepozițiilor în folosirea hashtagului.

B. (10 puncte)

Cu excepția denumirii oficiale a olimpiadei la care participi, ce alt hashtag ai folosi pentru acest eveniment? Motivează-ți răspunsul într-un text de cel mult 10 rânduri.

SUBIECTUL al III-lea**10 puncte**

Privește cu atenție banda desenată atașată.

1. Menționează ce conține coletul primit de personajul principal.
2. Explică semnificația interjecției din a doua vinieta a benzii desenate.
3. Precizează motivul scrierii cuvântului „jepuraș” cu caractere mai mari în a cincea vinieta.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, modul în care se sugerează schimbarea stării sufletești a personajului.

